

Piotr Beczała, tenor

«[...] Tindrem hores madures com raïms,
asselellades, tendres, saboroses
de silencis intensos. Melangies
dels primers crisantems...

No t'espanti aquest vent, que du temps dolços.»

Narcís Comadira
Venen temps dolços

Programa

Palau Grans Veus
DIVENDRES 02.02.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Piotr Beczala, tenor
Sarah Tysman, piano

I Part

Stefano Donaudy (1879-1925)
Vaghiissima sembianza
Freschi luoghi, prati aulenti
O del mio amato ben

Ermanno Wolf-Ferrari (1876-1948)
Quando ti vidi
Io dei saluti
E tanto c'è pericol
O sì che non sapevo

Ottorino Respighi (1879-1936)
Lagrime
Scherzo
Stornellatrice
Nevicata
Pioggia
Nebbie

Francesco Paolo Tosti (1846-1916)
L'ultima canzone
Chi sei tu che mi parli
Ideale

37'

II Part

Stanisław Moniuszko (1819-1872)
Prząśniczka
Krakowiaczek ci ja

Mieczysław Karłowicz (1876-1909)
Zawod
Rdzawe liście
Naypieknieysze
Pamiętam Ciche

Antonín Dvořák (1841-1904)
Zigeunerlieder, op. 55 (selecció)
“Když mne stará matka”
“Aj! Kterak trojhranec můj”
“Široké rukávy a široké gatě”
“Dejte klec ješťábu”

Giuseppe Verdi ((1813-1901)
“Celeste Aida”, ària de Radamès de l'òpera *Aida*

30'

Llum mediterrània i boires eslaves

©Johannes Ifkovits

Aquest recital s'articula des de la cançó italiana, pròpia d'una escola mediterrània on la llum de la melodia i la bellesa del cant prevalen per sobre de tot, fins a la cançó eslava, on la llengua polonesa i txeca, d'una extrema dificultat per als no oriünds, mostren el reflex d'un cant idiosincràtic ple de ritmes, girs sonors i riquesa folklòrica, com es pot apreciar amb els famosos *Zigeunerlieder*, op. 55 de Dvořák que tanquen el programa.

Les tres cançons del compositor palermità Stefano Donaudy, mort a Nàpols el 1925, mostren la senzillesa i dolçor d'uns textos basats en la contemplació i el record de l'estimada en *Vaghissima sembianza*, passant pel *locus amoenus* d'una naturalesa que reflecteix la felicitat de l'enamorat en *Freschi luoghi*, o el dolor de l'amor quan el seu record esclata en malenconiós plor en un inoblidable *O del mio amato ben*. Aquestes tres cançons, extretes de les *Arie di stile antico* del compositor, publicades per la casa Ricordi el 1918 i revisades el 1922, amb text compartit amb el seu germà Alberto Donaudy, s'han convertit en

peces favorites de la corda de tenor. Un repertori emblemàtic que han interpretat com ningú veus com Caruso, passant per Beniamino Gigli, catedràtics de la línia de cant com Carlo Bergonzi, o més recentment divos del segle XXI com Joseph Calleja o Juan Diego Flórez. Herència històrica interpretativa de pes per a unes peces que lluny de recuperar un fantasiós *stile antico*, despullen un text amable i proper amb neteja de l'expressió, exigència en el cant *legato* i l'explosió de la bellesa de la llengua italiana i la seva nuclear musicalitat.

Ermanno Wolf-Ferrari va ser un compositor coetani de Puccini de molt interessant obra operística. Amb composicions per a l'escena lírica que malgrat representar-se poc l'han fet cèlebre gràcies a partitures com *I quattro rusteghi* (1906) o *Il segreto di Susanna* (1909), que gaudeixen d'una instrumentació sofisticada molt atractiva i característica. No va ser un gran innovador musical i la seva vàlua compositiva resideix en la continuació d'una tradició musical assentada per Verdi però que ell reinterpreta amb un

model d'elegància formal que mira més al classicisme de Mozart i al *bel canto* de Rossini. Aquestes quatre cançons formen part de les composicions batejades com *Rispetti*, escrites per a soprano solista i piano on es conjumina la capacitat sinestèsica de la música del compositor, que inicialment va voler ser pintor com el seu pare, amb una poètica musical de bellesa desarmant. La solar descripció de l'aparició de l'enamorat en *Quando ti vidi*, la panteista extraversió d'*Io dei saluti*, el naïf missatge d'*E tanto c'e pericol* o l'original aire de tarantel·la inicial en *O si che non sapevo*, mostren el radiant univers sonor d'un compositor sempre per reivindicar.

La fama del compositor nascut a Bolonya Ottorino Respighi ve sobretot d'icòniques composicions, com ara *Pins de Roma* (1924) o el *Trittico botticelliano* (1927), poemes simfònics d'una força sonora incontestable. Admirador del gran orquestrador rus Rimski-Kórsakov, a qui va conèixer a Sant Petersburg, Respighi va ser també un compositor vocal excels, com ho demostra l'exigent i sorprenent *La Fiamma* (1934), òpera que mereixeria ser recuperada en un circuit actual massa previsible. Aquesta selecció de cançons inclouen peces favorites de Victoria de los Angeles, que va fer tota una creació d'*Stornellatrice*, o de la dramàtica *Nebbie*, en què Respighi sembla evocar la Mimi pucciniana enmig d'una boira de dramàtic verisme. Respighi demostra el seu mestratge expressiu donant una major importància a l'acompanyament del piano, que s'encarrega d'insuflar un tempo i profunditat en una mena d'impressionisme italià com es pot copsar en l'evocadora *Pioggia*.

Les cançons de Tosti sempre suposen un retrobament amb l'essència de la melodia italiana inherent a la seva prosòdia i musicalitat. Dotat d'una facilitat innata per al gènere de la cançó, aquest alumne avantatjat del gran Mercadante va triomfar i va regalar per a la posteritat un repertori que han protagonitzat com a estendard els més grans tenors lírics del segle XX, des de Caruso, passant per Giuseppe Di Stefano, Carreras, Bergonzi o fins i tot Ben Heppner.

Es tracta d'una escriptura brillant per a la veu solista de tenor, com demostra la serenata *L'ultima canzone*, on l'ànima de les cançons napolitanes palpita amb una frescor irresistible, però també un estimulants fresc musical per a la morbida foscor dels textos del poeta D'Annunzio, com *Chi sei tu che mi parli*. Parlar d'*Ideale* és fer-ho de la que segurament és la cançó més emblemàtica de Tosti. Una envoltant atmosfera captiva l'oïdor on un final crepuscular exigeix al solista l'ús d'una messa di voce solament a l'abast dels més grans.

El canvi de colors i ritmes que suposen sempre l'atractiu univers sonor de la música eslava s'inicia a la segona part amb la inspirada escriptura d'Stanisław Moniuszko, considerat el pare de l'òpera polonesa. *Halka*, estrenada en la seva última versió a Varsòvia el 1858, va ser la seva òpera estrella, i a Moniuszko se li deu també el redescobriments de la música folklòrica polonesa a la qual va saber homenatjar en les seves obres com a bon nacionalista musical. A la manera

de Dvořák, les partitures de Moniuszko brillen per una orquestració excel·lent de recursos imaginatius, així com en una escriptura vocal plena de frescor i personalitat. Impossible no rememorar en una peça com *O Prząśniczka* (La filosa) (1846) el *Die Spinnerin*, D. 247 (1815) de Schubert i fins i tot més pel seu vertiginós ritme en la versió de *Die Spinnerin*, op. 107 (1852) de Robert Schumann. La rapidesa de l'escriptura del piano contrasta amb el text jocós i rítmic del solista en una combinació irresistible. Amb *Krakowiaczek ci ja*, el trot d'un cavall i l'ímpetu jovial i rialler de l'enamorat es ressalten amb una escriptura de nou trepidant, llúida vocalment i amb tota l'encantadora senzillesa d'una melodia popular convertida en lírica pel geni de Moniuszko.

Amb només vint-i-tres cançons compostes, arran de la seva sobtada mort el 1909 amb trenta-dos anys, el compositor polonès Mieczysław Karłowicz, va llegar un estimable segell personal a la música del seu país com a gran orquestrador de caràcter neoromàntic. Aquesta selecció de quatre cançons combina la serena malenconia de la bella *Zawod*, amb la contagiosa *Rdzawe liście*, tant trepidant com desencantada en la seva temàtica de metafòrica lucidesa. *A Naypieknieysze*, la dolçor del fraseig acosta la cançó més bella a les melodies expansives de caràcter italià sense perdre el segell característic eslav. Seguint una musicalitat a flor de llavi, la delicada expressió que necessita *Pamiętam Ciche* trasllada l'oïdor com si es tractés d'una cançó de bressol murmurada en un món perdut. Aquí arriba a recordar en les seves notes inicials al piano, a manera de sorprenent homenatge, l'icònic *Ideale* de Tosti amb el qual s'ha tancat la primera part.

Endinsar-se en la personalitat musical del bohemí Antonín Dvořák és admirar i reconèixer un dels més grans compositors de totes les èpoques. Mestre orquestrador, va aconseguir fites competitives en tots els estils, des de la música de cambra, passant per l'òpera, les simfonies i, per descomptat, també en les cançons. Amb el seu set *Cigánské Melodie* (Melodies gitanes), op. 55, escrites per al tenor Gustav Walter el 1880, Dvořák mostra la maduresa d'un estil depurat, en què el protagonisme de veu i piano, la sinceritat sentimental i l'hedonisme compositiu de les cançons es fonen amb mestratge. “Když mne stará matka” es resol de manera dolça i maternal malgrat una tessitura incòmoda i exigent per al solista vocal; a “A! Kterak trojhranec můj”, de nou és exigit un registre agut difícil i un sentit del ritme dinàmic, propi de la idiosincràsia de la música gitana. “Široké rukávy a široké gatě” i “Dejte klec jestřábu” corresponen a les dues últimes cançons del cicle, i ambdues apel·len a la llibertat vital de l'ànima gitana. Aquí piano i veu s'alternen amb complicitat i llibertat expressiva tancant un preciós programa variat, contrastant i equilibrat.

Jordi Maddaleno, crític d'òpera

Biografies

Piotr Beczala, tenor

És un dels tenors lírics més importants dels nostres dies i convidat habitual a les sales d'òpera més importants del món. L'artista polonès és aclamat no solament per la bellesa de la seva veu, sinó també pel seu compromís amb cada personatge que representa. A més de la seva tasca operística, ha interpretat moltes de les més importants obres corals i vocals-orquestrals amb les orquestres i els directors més destacats.

L'artista polonès és aclamat no solament per la bellesa de la seva veu, sinó també pel seu compromís amb cada personatge que representa

La temporada 2017-18, la va començar al Gran Teatre del Liceu amb *Un ballo in maschera*. Després va tornar a l'Staatsoper de Viena amb el seu esperat debut en el rol de Maurizio d'*Adriana Lecouvreur*, juntament amb Anna Netrebko, a l'Staatsoper de Munic com a Edgardo de *Lucia di Lammermoor* i a l'Staatsoper de Berlín com a Rodolfo de *La bohème*. A més, actuarà novament a Viena en *Carmen* i a *Luisa Miller* a la Metropolitan Opera de Nova York. En tornar a Zuric, participarà una vegada més a *Werther* i reprendrà el rol de príncep Sou-Chong de *Das Land des Lächelns*.

Pel que fa a concerts, la seva temporada inclou una gala d'opereta a Baden-Baden, Budapest i Colònia i una gala al Festival Internacional de Música Český Krumlov. Després actuarà en recital al Carnegie Hall de Nova York, Opéra Garnier de París, al Teatre Nacional de Munic i a la Schubertiade de Schwarzenberg (Àustria).

Ha enregistrat nombrosos discos. Des del 2012 és artista en exclusiva de Deutsche Grammophon (DG) i va publicar-hi el primer disc, *My heart's delight*, la primavera del 2013. El 2012 va actuar al Concert d'Any Nou de la Semperoper de Dresden, dirigit per Christian Thielemann, que va ser publicat en CD i DVD. El seu darrer disc per a DG, *The french collection*, es va publicar el 2015. El 2017 es va llançar un DVD amb el seu exitós debut en el rol principal de Lohengrin amb Anna Netrebko com a Elsa.

L'any 2014 Piotr Beczala va ser guardonat amb el Premi Echo Klassik com a cantant de l'any.

©Toni Suter / Tanja Dorendorf

Sarah Tysman, piano

A més de tenir una beca de professorat en repertori vocal i cançó francesa a la Universitat der Künste de Berlín, la pianista francesa participa habitualment en música de cambra al Festival Kuhmo de Finlàndia, Festival de Música de Cambra Prussia Cove i al Festival de Verbier, entre d'altres, com també en la modalitat de solista sota la batuta de Kirill Petrenko, amb el qual ha interpretat el *Concert* de Grieg i *Prometeus* d'Skriabin a Berlín. Com a acompanyant en recitals de lied, col·labora amb alguns dels artistes més importants del moment, com ara Maria Bengtsson, Angelika Kirchschrager, Anna Prohaska, Wiebke Lehmkuhl, Piotr Beczala, Laurent Naouri, Rolando Villazón i Rufus Wainwright, a sales com La Scala de Milà, Staatsoper de Viena, Ópera de Zuric, Konzerthaus de Dortmund, Philharmonie de Berlín, Festival de Bregenz, Wigmore Hall i Tonhalle de Zuric.

Havent actuat com a solista als onze anys a la Salle Gaveau de París, entre d'altres, estudià piano, música de cambra i acompanyament de lied al Conservatori Nacional Superior de París i a Hamburg, i va perfeccionar acompanyament de lied a Karlsruhe.

El seu interès especial a treballar amb cantants l'ha portat a ser professora de cant i assistent musical de l'Staatsoper de Berlín, Komische Oper, Theater and der Wien, Ópera de Zuric, Opéra National de París, Festival de Bayreuth i responsable del Departament de Cant del Festival de Salzburg.

Els seus propers compromisos inclouen el llançament d'un CD de *lieder* de Richard Strauss enregistrat amb Maria Bengtsson (per al segell Dabringhaus und Grimm) i recitals amb Piotr Beczala a l'Opéra National de París, entre altres sales.

FESTIVAL CASTELL PERALADA
28 | 29 JULIOL 2018

El clàssic de l'estiu!

28/7
JONAS KAUFMANN
ORQUESTRA TITULAR DEL TEATRO REAL
CONCERT LÍRIC

29/7
THAÏS de J. Massenet
PLÁCIDO DOMINGO
ERMONELA JAHÓ
COR I ORQUESTRA TITULARS DEL TEATRO REAL
ÒPERA EN CONCERT

INFORMACIÓ I VENDA D'ENTRADES
www.festivalperalada.com - T. +34 972 53 82 92

L'hotel del festival: **HOTEL PERALADA**
WINE SPA & GOLF

Textos

Stefano Donaudy (1879-1925)

Vaghissima sembianza

Text: Alberto Donaudy (1880-1941)

Vaghissima sembianza d'antica donna amata,
chi, dunque, v'ha ritratta contanta simiglianza
ch'io guardo, e parlo, e credo d'avervi a me
davanti come ai bei di d'amor?

La cara rimembranza che in cor mi s'è destata
si ardente v'ha già fatta rinascere la speranza,
che un bacio, un voto, un grido d'amore
più non chiedo che a lei che muta è ognor.

Freschi luoghi, prati aulenti

Text: Alberto Donaudy

Freschi luoghi, prati aulenti,
rimanete sempre in fior;
che l'estate non vi sementi,
che l'autunno non vi travolga,
che la morta stagion non tolga
tanto magico splendor.
Voglio un di vagar con lei
fra sì verde soavità,
quando alfin gli affanni miei
lei d'intender mostrerà.

Freschi luoghi, prati aulenti,
rimanete sempre in fior;
che nessuna stagion vi tolga
tanto magico splendor.
E voi pur, ruscelli chiari,
che di già correte al mar,
di vostr'acque non siate avari
nelle tarde stagion dell'anno,
non unite anche voi l'inganno
d'un sì breve prosperar.
Vo' specchiarmi un di con lei
nelle vostre chiarezze,
quando alfin gli affanni miei
lei d'intender mostrerà.

O del mio amato ben

Text: Alberto Donaudy

O del mio amato ben perduto incanto!
Lungi è dagli occhi miei
chi m'era gloria e vanto!
Or per le mute stanze
sempre lo [cerco e]1 chiamo
con pieno il cor di speranze?

Vaguíssima semblança

*Vaguíssima semblança d'antiga dona estimada
que t'ha retratada amb tanta de retirada
que jo veig, i dic, i crec tenir-te davant meu
com en els bells dies d'amor.*

*L'estimada remembrança que ha despertat en el meu cor,
tan ardent ha fet renèixer l'esperança
que un bes, una promesa, un crit d'amor
demano només a la que sempre calla.*

Paratges frescos, prats flairants

*Paratges frescos, prats flairants,
romaneu sempre en flor;
que l'estiu no us sembri,
que la tardor no us arrossegui,
que l'estació morta no us arrabassi
aquesta màgica esplendor.
Vull vagar un jorn amb ella
entre tan verda suavitat,
quan per fi les meves congoixes
ella demostrí comprendre.*

*Paratges frescos, prats flairants,
romaneu sempre en flor;
que cap estació no us arrabassi
aquesta màgica esplendor.
I vosaltres també, rierols clars,
que ja davalleu vers el mar,
no sigueu avars de les vostres aigües
en la tardana estació de l'any,
no us uniu vosaltres també a l'engany
de tan breu prosperitat.
Vull emmirallar-me un jorn amb ella
en la vostra claredat,
quan per fi les meves congoixes
ella demostrí comprendre.*

Ai! Del meu estimat

*Ai! Del meu estimat he perdut l'encant!
Lluny està dels meus ulls
qui m'era glòria i orgull.
Ara per les silencioses habitacions
sempre el busco i crido
amb el cor ple d'esperança...*

Ma cerco invan, chiamo invan!
E il pianger m’è sì caro,
che di pianto sol nutro il cor.

Mi sembra, senza lui2, triste ogni loco.
Notte mi sembra il giorno;
mi sembra gelo il foco.
Se pur talvolta spero di darmi ad altra cura,
sol mi tormenta un pensiero:
Ma, senza lui, che farò?
Mi par così la vita vana cosa
senza il mio ben.

Ermanno Wolf-Ferrari

Ermanno Wolf-Ferrari (1876-1948)

Cançons populars de la Toscana

Quando ti vidi

Quando ti vidi a quel canto apparire
Ti assomigliai alla spera del sole.
Abbassai gli occhi e non seppi che dire:
Allora incominciava il nostro amore.
Allora incominciava il nostro amore.
Ora che il nostro amor è cominciato
Vogliami un po’ di ben giovin garbato.

Jo del saluti

Io dei saluti ve ne mando mille
Quante sono nel ciel minute stelle,
Quante d’acqua nei fiumi sono stille,
Quante dentro all’inferno son faville
E di grano nel mondo son granelle
E quante primavera foglie adorna
Che sì bella e gentile a noi ritorna!

E tanto c’è pericol

E tanto c’è pericol ch’io ti lasci
Quanto in mezzo del mar fare un giardino
A torno a torno un muricciuol di sassi
Ed in quel mezzo porvi un gelsomino.
E quando il gelsomin sarà fiorito
Allora il nostro amor
Il nostro amor sarà finito!

O si che non sapevo

O si che non sapevo sospirare:
Del sospirar me son fatta maestra!
Sospir se sono a tavola a mangiare,
Sospir se sono in camera soletta,
Sospir se sono a ridere e a burlare,
Sospir se sono con quella e con questa,
Sospir prima sospirando poi:

Però busco en va, crido en va.
I plorar m’és tan preuat,
que només de plors nodreixo el cor.

Ermanno Wolf-Ferrari

Em sembra, sense ell, trist cada indret.
Nit em sembra el dia;
gel em sembra el foc.
Si de vegades espero guarir-me,
només em turmenta un pensament:
però, sense ell, què farè?
Així em sembra la vida
cosa vana sense el meu estimat.

Ermanno Wolf-Ferrari

Quan vaig veure’t

Ermanno Wolf-Ferrari

Ermanno Wolf-Ferrari

Ermanno Wolf-Ferrari

Quan vaig veure’t per aquella cantonada aparèixer
em vas semblar l’esfera del sol.
Davalli la mirada sense saber què dir:
aquest fou l’inici del nostre amor.
Ara que el nostre amor ja ha començat
estima’m un xic, garrit fadrí.

Jo us envio salutacions

Jo us envio mil salutacions
tantes com els diminuts estels que brillen al cel,
tantes com les gotes d’aigua que hi ha als rius,
tantes com les flames que cremen a l’infern
i les garbelladures de blat que hi ha al món
i tantes com les fulles que guarneixen la primavera
que tan formosa i gentil retorna cap a nosaltres!

Jo us envio salutacions

És tan fàcil que jo et deixi
com enmig de la mar fer-hi un jardí,
cercar-lo amb un mur de pedra tot a l’entorn
i al bell mig plantar-hi un gessami.
I quan el gessami hagi florit
llavors el nostre amor,
el nostre amor s’haurà exhaurit!

És tan fàcil

Oh, i jo que no sabia sospirar:
del sospirar n’he esdevingut mestra!
Sospiro si estic dinant a taula,
sospiro si soc a la meva estança,
sospiro si estic rient i xanxejant,
sospiro si soc amb aquesta i amb aquella,
sospiro abans per sospirar després:

Sospirare mi fanno gli occhi tuoi.
Sospiro prima e sospiro fra un anno
E gli occhi tuoi sospirare mi fanno.

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi (1879-1936)

Lagrime

Anònim

Tornai: la bocca tiepida
Sovra la fronte t’ho posata al fine,
Mentre la mano fervida
Stringea le trecce del tuo folto crine!
Ma la tua fronte più che neve gelida,
Ma la tua fronte bianca come cera
Mutato ha il bacio in un acuto spasimo,
M’ha piena l’alma d’un angoscia fiera...!
Oh ’l lungo desiderio
Or di speranza più non si conforta:
Quel bacio mio fu l’ultimo,
Povera morta!

Scherzo

Text: Carlo Zangarini (1874-1943)

Una notte, al davanzale,
Ero sola, o pur non ero?
Ben mi parve un soffio d’ale
Che giungesse dal sentiero
Chi la guancia mi sfiorò?
Se fu un bacio io non lo so.
Fu la tenda, è ver, rammento,
Che la guancia mi percosse:
La carezza fu del vento,
Pur vorrei che non lo fosse...
Più ci penso e più rammento
Che fu un bacio e non il vento!

Stornellatrice

Text: Carlo Zangarini

Che mi giova cantar:
“Fior di betulla:
Vorrei tu fossi il sole ed io la stella,
E andar pel cielo e non pensare a nulla!”
Quando poi l’eco mi risponde:
nulla?

Che mi vale cantar:
“Fiore dei fiori:
Tu sei l’amore mio dioggi e di ieri:
Tu sei l’amore mio che mai non muori!”
Quando poi l’eco mi risponde:
muori?

sospirar és el que em fan els teus ulls.
Sospiro abans i sospiro d’aquí a un any
i els teus ulls em fan sospirar.

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Ottorino Respighi

Nevicata

Text: Ada Negri (1870-1845)

Sui campi e sulle strade
Silenziosa e lieve,
Volteggiando, la neve
Cade.

Danza la falda bianca
Ne l’ampio ciel scherzosa,
Poi sul terren si posa
Stanca.

In mille immote forme
Sui tetti e sui camini,
Sui cippi e nei giardini
Dorme.

Tutto dintorno è pace:
Chiuso in oblio profondo,
Indifferente il mondo
Tace...

Ma ne la calma immensa
Torna ai ricordi il core,
E ad un sopito amore
Pensa.

Pioggia

Text: Vittoria Aganoor Pompilj (1855-1910)

Piovea: per le finestre spalancate
A quella tregua di ostinati odori
Saliano dal giardin fresche folate
D’erbe risorte e di risorti fiori

S’acchettava il tumulto dei colori
Sotto il vel delle gocciole implorate;
E intorno ai pioppi ai frassini agli allori
Beveano ingorde le zolle assetate.

Esser pianta, esser foglia, esser stelo
E nell’angoscia dell’ardor (pensavo)
Cosi largo ristoro aver dal cielo!

Sul davanzal protesa io gli arboscelli,
I fiori, l’erbe guardavo guardavo
E mi battea la pioggia sui capelli.

Nebbie

Text: Ada Negri

Soffro, lontan lontano
Le nebbie sonnolente
Salgono dal tacente
Piano.

Nevada

*Sobre els camps i els carrers
silenciosa i lleu,
tot deambulant, la neu
cau.*

*Dansa el floc blanc
juganer en el vast firmament,
per dipositar-se després al terra
cansat.*

*De mil formes immòbils
sobre les teulades i les xemeneies,
sobre les pedres i als jardins
dorm.*

*Tot al voltant es respira pau:
encerclat en l’oblit més profund,
indiferent al món,
calla...*

*Però en la calma immensa
torna el cor als records,
i en un endormiscat amor
pensa.*

Pluja

*Plovia: per les finestres obertes de bat a bat
en aquella treva d’olors obstinades
pujaven pel jardí fresques ràfegues
d’herba rebrotada i de rebrotades flors*

*S’apaivagava el tumult de colors
sota el vel de les gotes implorades;
i al voltant dels pollancre, els freixes i els llovers
bevia ansiosa la terra assedegada.*

*Ser planta, ser fulla, ser tija
i en l’angoixa de l’ardor (pensava jo)
quin gran alleujament rebre del cel!*

*Sobre l’ampit de la finestra, els arbres,
les flors, l’herba jo contemplava, contemplava,
i la pluja em copejava els cabells.*

Boires

*Pateixo, i en la llunyania
les boires baixes somnolents
ascendeixen des de la silenciosa
planura.*

Alto gracchiando, i corvi,
Fidati all’ali nere,
Traversan le brughiere
Torvi.

Dell’aere ai morsi crudi
Gli addolorati tronchi
Offron, pregando, i bronchi nudi.
Come ho freddo!

Son sola;
Pel grigio ciel sospinto
Un gemito destinto
Vola;

E mi ripete: Vieni;
È buia la vallata.
O triste, o disamata
Vieni! Vieni!

Francesco Paolo Tosti (1846-1916)

L'ultima canzone

Text: Francesco Cimmino (1862-1938)

M’han detto che domani
Nina vi fate sposa,
Ed io vi canto ancor la serenata.
Là nei deserti piani
Là,ne la valle ombrosa,
Oh quante volte a voi l’ho ricantata!

Foglia di rosa
O fiore d’amaranto
Se ti fai sposa
Io ti sto sempre accanto.

Domani avrete intorno
Feste sorrisi e fiori
Nè penserete ai nostri vecchi amori.
Ma sempre notte e giorno
Piena di passione
Verrà gemendo a voi la mia canzone.

Foglia di menta
O fiore di granato,
Nina, rammenta
I baci che t’ho dato!

Ah! ... Ah! ...

Chi sei tu che mi parli

Text: Gabriele D’Annunzio (1863-1938)

Chi sei tu che mi parli ove non s’ode
respiro di viventi, oh! chi sei tu?
Perché, invisibil démone custode,
t’ho sempre al fianco, e non mi lasci più?

*Amunt, grallen els corbs,
confiats en llurs ales negres,
creuen els erms
sinistres.*

*Cruels mossegades del vent
els adolorits troncs presenten,
pregant, llurs nues branques.
Quin fred que tinc!*

*Estic sola.
Pel cel gris, amb impetu
un nítid gemec
vola;*

*I em repeteix:Vine!
Ombrivola és la vall,
oh, trista, oh, malvolguda.
Vine!Vine!*

L’última cançó

*M’han dit que demà,
nina, et cases,
i jo encara et canto la serenata.
Allà en els deserts plans,
allà en els ombrivols boscos,
oh, quantes vegades te la vaig cantar!*

*Fulla de rosa,
oh flor d’amarant,
si et cases
sempre estaré al teu costat.*

*Demà estaràs voltada
de festes, somriures i flors
i no pensaràs en el nostre vell amor,
mes sempre, nit i dia,
plena de passió
vindrà gemint cap a tu la meva cançó.*

*Fulla de menta,
oh flor de clavellina.
Nina, recorda
els petons que t’he fet!*

Ah!... Ah!...

Qui ets tu que em parles

*Qui ets tu que em parles des d’allà on no se sent
el respirar dels vius, oh!, qui ets tu?
Per què, invisible dimoni de la guarda,
et tinc sempre al meu costat i mai no em deixes?*

Perché una cupa, inesorata, immane malinconia su ’l mio cervel piombò? Perché più nulla, ah! nulla, mi rimane del divin sogno che il mio cor sognò?

Ideale

Text: Carmelo Errico (1848-1892)

Io ti seguii come iride di pace
Lungo le vie del cielo:
Io ti seguii come un’amica face
De la notte nel velo.
E ti sentii ne la luce, ne l’aria,
Nel profumo dei fiori;
E fu piena la stanza solitaria
Di te, dei tuoi splendori.

In te rapito, al suon de la tua voce,
Lungamente sognai;
E de la terra ogni affanno, ogni croce,
In quel [sogno]1 scordai.
Torna, caro ideal, torna un istante
A sorridermi ancora,
E a me risplenderà, nel tuo sembiante,
Una novella aurora.

Stanisław Moniuszko (1819-1872)

Prząśniczka

Text: Jan Czeczot (1796-1847)

U prząśniczki siedzą, jak anioł dziewczeczki,
Przędą sobie, przędą jedwabne niteczki.

Kręć się, kręć, wrzeciono,
Wić się tobie wić!
Tà pamięta lepiej,
Czyja dłuższa nić!

Poszedł do Królewca młodzieniec z wiciną,
Łzami się zalewał, żegnając z dziewczyną.

Kręć się, kręć, wrzeciono... etc.

Gładko idzie przędza, wesoło dziewczynie,
Pamiętała trzy dni o wiernym chłopcynie.

Kręć się, kręć, wrzeciono... etc.

Inny się młodzieniec podsuwa z ubocza,
I innemu rada dziewczyna ochocza.

Kręć się, kręć, wrzeciono,
Pryśła wąta nić;
Wstydem dziewczę płonie,
Wstydz się, dziewczę, wstydz!

*Per què tan profunda, inexorable i immensa melancolia
m’ha aclaparat de fit a fit?*

*Per què ja no res, ai!, no res em resta
del somni diví que el meu cor va somniar?*

Ideal

*Et vaig seguir com iris de pau
a través de les vies del cel:
et vaig seguir com una torxa amiga
en el vel de la nit
i et vaig sentir en la llum, en l’aire
en el perfum de les flors;
i l’estança solitària s’omplí
de tu, de la teva resplendor.*

*Extasiat en tu, en el so de la teva veu,
vaig somniar llargament
i de la terra tot afany, tota pena,
en aquell somni vaig oblidar.
Torna, estimat ideal, torna un instant
a somriure’m un altre cop
i a mi resplendirà, en el teu semblant,
una nova aurora.*

Filadora

*A ca la filadora seuen, com àngels, les damisel·les,
filen, filen fils de seda.*

*Gira, gira el fus,
trena i trena!
Qui té el fil més llarg
recorda millor!*

*Un jove amb els ulls inundats de llàgrimes,
ha anat a Kaliningrad per acomiadar-se de la damisel·la.*

Gira, gira el fus,... etc.

*Suaument filen, contenta la damisel·la,
durant només tres dies es va recordar del jove lleial.*

Gira, gira el fus,... etc.

*Un altre jovençà s’apropa a la donzella,
i aquesta de seguida s’hi fixa.*

*Gira, gira el fus,
de sobte el fràgil fil es trenca;
avergonyida, la noia s’emrojola,
avergonyeix-te, noia, avergonyeix-te!*

Krakowiaczek¹ ci ja

Text: Edmund Wasilewski (1814-1846)

Wesół i szczęśliwy,
Krakowiaczek ci ja!
A mój konik siwy,
Rażno się uwija;
Uwijaj się rażno bież,
Kopytkami ognia krzesz!

Czapeczka czerwona
Na głowie mi płonie,
Pokazuje ona,
Że mi gore włonie,
Gore serce, pędzi koń,
A dziewczyna klaska w dłoń.

Z czapki pawie pióro
Barwami się mieni,
Jak dzionek za chmurą
Gdy go świt zrumieni:
Dumnie błyszczą pawi puch,
I ja dumny -- i ja zuch!

Krakowiaczek ci ja,
Pędzę sobie żwawo,
Kto mię nie wymija,
Plunę w twarz kurzawą!
Bo ja pan, bo ja król!
Wśród zielonych niw i pól!

W koło szumi zboże,
Kłania mi się kłosem,
Kiedy zbiorę zorzę
To pobrzękne trzosem.
A dziewczę całej wsi
Będą się przymilać mi.

I ta, i ta ładna,
Lecz ich próżne chęci,
O boć mnie już żadna nie
Z wabi, nie znęci!
Jedno tylko serce mam,
Jedną tylko Halkę znam.

¹ Krakowiaczek: diminutiu polonès de cracovià.
Gentili de Cracòvia.

Mieczysław Karłowicz (1876-1909)

Zarwod

Text: Kazimierz Przerwa-Tetmajer (1865-1940)

Wykołysałem cię wśród fal
mych snów, jak limbę gdzieś nadwodną,
śniłem cię cichą i pogodną
ach, jak mi żal, jak żal...

Krakowiaczek¹ soc jo!

*Feliç i alegre,
Krakowiaczek soc jo!
I el meu cavall gris,
s’està movent enèrgicament,
apressat i àgil vola,
amb les peülles treu espurnes!*

*El barret vermell
se’m crema al cap,
ella mostra
com se’m crema el pèl,
cor ardent, galopa el cavall
i la noia aplaudeix amb les mans.*

*La ploma del paó del barret,
brilla amb colors,
com un dia darrere el núvol,
quan l’alba ruboritza:
el pèl del paó brilla orgullosament,
i jo estic orgullós – i jo valent!*

*A tu, jo, Krakowiaczek, I
corro ben veloç,
i a qui em vulgui avançar
la pols li embrutarà la cara!
Perquè soc el senyor, perquè soc el rei!
Entre camps verds i collites!*

*Al voltant cruix el blat de moro,
em sahuda l’espiga,
en fer la collita a l’alba
bategaré amb clamor.
I les noies de tot el poble
em vindran a adorar.*

*I aquella, i la bonica,
però les seves intencions són vanes,
ah, que cap dona no em molesti
ja que cap no em sedueix ni em tempta!
Només tinc un sol cor,
només una Halka² conec.*

² Halka. Diminutiu de Halina. Nom femení.

L’engany

*Et vaig gronxar entre les onades
els meus somnis, com una limba en un lloc aquàtic,
t’he mantingut tranquil·la i serena
oh, quina tristor, oh quina tristor...*

Na zieloności sennych hał,
gdzie wiatr błękitne mgły rozpina,
byłaś mi, dziewczczę, tak jedyna
ach, jak mi żal, jak mi żal...

Wkoło szumiały smreki w dal
jakimś modleniem cichym, wiecznym
byłaś mi tam czymś tak słonecznym
ach, jak mi żal, jak żal..

Rdzawe liście

Text: Kazimierz Przerwa-Tetmajer

Rdzawe liście strząsa z drzew
Wiatr jesienny i gna precz,
Poniesione w chłodną dal
Nie powrócą nigdy wstecz.

Żaden z liści więcej już
Nie odrósnie na swym pniu,
Poniesiony w chłodną dal
Nie powróci nigdy tu.

Nie powrócą nigdy tu,
W moje serce, do mej krwi,
Te marzenia, które czas
I poznanie wzięły mi.

Najpiękniejsze

Text: Adam Asnyk (1838-1897)

Najpiękniejszych moich piosnek
nauczyła mnie dziewczeczka,
Mistrzem bowiem były dla mnie
harmonijne jej usteczka.
Te usteczka brzmiały zawsze
jakąs piosnką świeżą, nową,
Każdy uśmiech był melodią,
śpiewem było każde słowo.
Wszystko o czym serce śniżo,
wszystko o czym nawet nie śni,
Odbijało się w jej oczach i płynęło
w słodkiej pieśni.
Więc mnie zawsze przy jej boku,
wpatzonego w jej oblicze,
Kołysały śpiewne mary,
czarodziejskich brzmień słodycze.
Czegom uchem nie dosłyszał,
czegom wzrokiem nie doczytał,
Tom z usteczek malowanych
sam ustami swymi chywytał.

*Al verd de les pastures de son,
on baixa la boira blava,
tu ets, noia, una sola
oh, quina tristor, oh quina tristor...*

*Al voltant murmuraven els rierols
amb una pregària silenciosa i eterna
tan assolellat era allà
oh, quina tristor, oh quina tristor...*

Fulles rovellades

Fulles rovellades, 1904, Museu de la Ciència i de l'Història de Barcelona

*Les fulles rovellades tremolen als arbres
el vent de la tardor se les endú lluny,
preses en una distància freda
mai no tornaran.*

*Cap de les fulles mai més
no tornarà a créixer al tronc,
va ser pres en una distància freda
mai no tornarà.*

*Mai no tornaran aquí,
en el meu cor, en la meva sang,
aquests somnis que el temps
i el coneixement em van portar.*

Les cançons més belles

Les cançons més belles, 1904, Museu de la Ciència i de l'Història de Barcelona

*Les cançons més belles
em va ensenyar una damisel-la,
van ser mestre per a mi
els seus llavis harmoniosos.
Aquells llavis sonaven sempre
com una nova i fresca cançó,
cada somriure era melodia,
i cada paraula era cant.
Tot sobre el que el cor somniava,
tot allò sobre el que no somniava,
es reflectia en els seus ulls i fluïa
en la dolça melodia.
Així que estic sempre al seu costat,
bocabadat amb la seva imatge,
balancejaven els espectres melodiosos,
dolços de sons màgics.
El que l'orella no ha sentit,
el que l'ull no ha llegit,
el volum dels llavis pintats,
amb els seus llavis sol agafava.*

Pamiętam Ciche, jasne, złote dnię

Text: Kazimierz Przerwa-Tetmajer

Pamiętam ciche, jasne, złote dnię,
Co mie się dzisiaj cudnym zdają snem,
Bo był otwarty raj także i mnie,
Bo był otwarty w dzieciństwie mem.

I czasem myślę, żem ja tylko spał,
Że całe życie moje było snem,
Zbudzę się, raj ten odnajdę com miał
Com miał w dzieciństwie mem!

Antonín Dvořák (1841-1904)

Zigeunerlieder, op. 55 (selecció)

Text: Adolf Heyduk (1835-1923)

Když mne stará matka zpívát,
zpívát učivala,
podivno, že často, často slzivala.
A ted’ také pláčem snědě líce mučím,
když cigánské děti hrát a zpívát učím!

Aj! Kterak trojhranec můj přerokžošně zvoní,
jak cigána píseň, když se k smrti kloní!
Když se k smrti kloní, trojhran mu vyzvání.
Konec písní, tanci, lásce, bědování.

Konec písní, tanci, lásce, bědování.

1897

Široké rukávy a široké gatě
volnější cigánu nežli dolman v zlatě.
Dolman a to zlato bujná prsa svírá;
pod ním volná píseň násilně umírá.
A kdo raduješ se, tvá kdy píseň v květě,
přej si, aby zašlo zlato v celém světě!

Dejte klec jestřábu ze zlata ryzého;
nezmění on za ni hnízda trněného.
Komoní bujnému, jenž se pustou žene,
zřídka kdy připnete uzdy a třemene.
A tak i cigánu příroda cos dala:
k volnosti ho věčným poutem, k volnosti ho upoutala.

Giuseppe Verdi (1813-1901)

“Celeste Aida”, ària de Radamès de l’òpera *Aida*

Se quel guerriero io fossi
Se il mio sogno si avverasse!...
Un esercito di prodi da me guidato...
e la vittoria e il plauso di Menfi tutta!
E a te, mia dolce Aida,
tornar di lauri cinto...
Dirti, per te ho pugnato, e per te ho vinto!

Recordo els tranquils clars i daurats dies

*Recordo els tranquils, clars i daurats dies
que avui semblen somnis miraculosos,
perquè el paradís també estava obert a mi,
perquè era obert en la memòria de la meva infància.*

*I de vegades crec que només he somniat,
que tota la meva vida era un somni,
que em despertaré, i el paradís retrobaré
com era a la memòria de la meva infància!*

1904

*Quan la meva vella mare m’ensenyava a cantar,
estranyament, sovint plorava.
Jo també, ara turmento de plors les meves galtes morenes,
quan ensenyo als infants zingars de jugar i cantar.*

*Ah! com ressona el meu triangle exquisidament,
com la cançó del zingar quan ha de morir!
Quan ha de morir, i el triangle és per a ell una crida.
El final de la cançó, de la dansa, de l’amor i les
lamentacions.*

*El final de la cançó, de la dansa, de l’amor i les
lamentacions.*

*Amplés mànigues i amples pantalons curts
són per al zingar més lliures que una sotana cosida
amb or. La sotana i l’or estrenyen el pit efervescent, sota
aquest hàbit mor violentament la cançó.
I tu que t’alegres, quan la teva cançó resplendeix,
desitja que desaparegui l’or a tot el món.*

*Doneu-li una gàbia d’or pur a l’esperver,
no la canviaria pel seu niu espinós.
Al corser impetuós que galopa pel desert
no li lligarieu mai unes brides i uns estreps.
Però igualment la natura ha donat quelcom al zingar:
l’ha encadenat per un lligam etern a la llibertat.*

*Si jo fos el guerrer!
Si el meu somni es fes realitat!
Un exèrcit de guerrers guiats per mi,
i la victòria i l’aplaudiment de tots els de Memphis!
I a tu, dolça Aida,
retorno coronat de llorer...*

dir-te: per tu he lluitat, per tu he guanyat!

Celeste Aida, forma divina,
místico serto di luce fior,
del mio pensiero tu sei regina,
tu di mia vita sei lo splendor.
Il tuo bel cielo vorrei ridarti,
le dolci brezze del patrio suol,
un regal serto sul crin posarti,
ergerti un trono vicino al sol.

Celeste Aida, forma divina,
místico raggio di luce fior,
del mio pensiero tu sei regina,
tu di mia vita sei lo splendor.
Il tuo bel cielo vorrei ridarti,
le dolci brezze del patrio suol,
un regal serto sul crin posarti,
ergerti un trono vicino al sol.

*Celeste Aida, forma divina,
mística garlanda de llum i flor,
del meu pensament, tu n'ets la reina,
de la meva vida, n'ets la resplendor.
Voldria retornar-te al teu bonic cel,
la brisa dolça de la teva terra natal,
posar-te una corona reial a la testa,
erigir-te un tron a prop del sol. Ah!*

*Celeste Aida, forma divina,
mistic raig de llum i flor,
del meu pensament, tu n'ets la reina,
de la meva vida n'ets la resplendor.
Voldria retornar-te al teu bonic cel,
la brisa dolça de la teva terra natal,
posar-te una corona reial a la testa,
erigir-te un tron a prop del sol. Ah!*

Palau de la Música Catalana

Els cors del Palau amb els gegants del moment

Jean-Christophe Spinosi,
Ensemble Matheus
& Cor de Cambra del Palau
Gloria de Vivaldi i Dixit Dominus
de Händel
DIMARTS, 03.04.18

Bryn Terfel, Orquestra
Gulbenkian Lisboa, Orfeó
Català & Cor Jove
de l'Orfeó Català
Wotan i Boris
DIVENDRES, 06.04.18

Daniele Gatti, Mahler
Chamber, Orfeó Català &
Cor de Cambra del Palau
La Novena de Beethoven
DIJOUS, 26.04.18

Simon Rattle, Orfeó Català,
Cor de Cambra del Palau
& Cor Jove de l'Orfeó Català
Cançons a cappella
DIVENDRES, 08.06.18

Philippe Jaroussky,
I Barocchisti
& Cor de Cambra del Palau
Orfeo ed Euridice de Gluck
DIMARTS, 05.06.18

John Adams, Orfeó Català,
Cor de Cambra del Palau
& Cor Jove de l'Orfeó Català
*Short ride in a fast machine, Absolute
Jest i Harmonium* d'Adams
DISSABTE, 26.05.18

Descomptes a partir del 10% a www.palaumusica.cat/packs

Taquilles del Palau de la Música
Tlf.: 902 442 882
taquilles@palaumusica.cat
www.palaumusica.cat

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Media Partners

Col·laboradors

Aena – Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi de Farmacèutics de Barcelona – Deloitte – Esteve – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – GRoW at Annenberg – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia – La Fageda – Loteria de Catalunya – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Viatges Fra Diavolo S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

93 295 72 00

Concerts recomanats

Palau Grans Veus
DIMECRES, 14.03.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Mark Padmore, tenor
Julius Drake, piano
Cor de Cambra del Palau de la Música
Simon Halsey, director

F. Schubert:
Der Wanderer and den Mond, D. 870
Abendstern, D. 806
Des Fischerliebesglück, D. 933
An die Sonne, D. 439
Im Freien, D. 880
Bei dir allein, D. 866
Gott in detail Natur, D. 757
Nachtelle, D. 892
Alinde, D. 904
Der Winterabend, D. 938
B. Britten:
Winter words
The ballad of little musgrave and Lady Barnard
Three two part songs 1932
I wonder as I wander
The Salley Gardens
At the midnight hour of the night

Preus: 20, 25 i 35 euros

Palau Grans Veus
DIVENDRES, 06.04.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Bryn Terfel, baríton
Orfeó Català (Simon Halsey, director)
Cor Jove de l'Orfeó Català
(Esteve Nabona, director)
Orquestra Gulbenkian Lisboa
Gareth Jones, director

R. Wagner: "Comiat de Wotan"
de *Die Walküre*
M. Mussorgski: "Mort de Boris"
de *Boris Godonov*

Preus: 30, 40, 60, 85 i 150 euros

Palau Bach
DIMARTS, 01.05.18 – 17.30 h
Sala de Concerts

Matthias Goerne, baríton
Juan de la Rubia, orgue
Freiburger Barockorchester
Gottfried von der Goltz, director

J. S. Bach: *Concert per a oboè, violí i cordes*, BWV 1060
J. S. Bach: *Cantata BWV 56*, "Ich will der Kreuzstab gerne tragen"
G. F. Händel: *Concert per a orgue n.º 3, op. 4*, HWV 291
J. S. Bach: *Simfonies I i II*, BWV 85
J. S. Bach: *Cantata BWV 82*, "Ich habe genug"

Preus: 25, 40, 50 i 70 euros